

Arrest

nr. 261 094 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 augustus 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 18 mei 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 27 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 27-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in de hoofdstad Caracas, gelegen in de staat Miranda. Uw moeder B.(...) C.(...) C.(...) G.(...) woont sinds februari 2019 bij uw zus K.(...) D.(...) in Spanje. Uw paternale grootmoeder woont in het Venezolaanse Curarugua, uw maternale grootmoeder alsook uw tantes wonen in La Mora, in de Venezolaanse stad Cabudare, deelstaat Lara. Nog heeft u een tante in het Venezolaanse El Uchan. De vader van uw zoon, R.(...) M.(...) P.(...) V.(...), verblijft als Venezolaan in Peru.

Uw vader T.(...) R.(...) O.(...) G.(...) (CGVS X; O.V. X) reisde met uw broer T.(...) A.(...) O.(...) C.(...) (CGVS X; O.V. X) en uw (intussen vijfjarige) zoon M.(...) A.(...) P.(...) O.(...) (CGVS X; O.V. X) op 11 juli 2018 van Venezuela naar de Peruaanse hoofdstad Lima. Na drie maanden illegaal in Lima te hebben verbleven, vertrokken uw vader, broer en zoon naar Parijs. Vanuit Parijs reisden ze door naar België, waar zij op 17 oktober 2018 aankwamen. Op 19 november 2018 dienden uw vader, uw broer en uw zoon een verzoek om internationale bescherming in.

Uw vader, broer en zoon verklaarden dat zij Venezuela verlieten omwille van de problemen van uw moeder, die werkzaam was bij de Venezolaanse overheid maar deze niet wilde steunen. Daardoor werd uw moeder bedreigd door medewerkers van de Venezolaanse inlichtingendienst SEBIN (Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional) en doorzochten colectivos het huis van uw paternale grootmoeder. Nog bedreigden ze uw grootmoeder en schoten ze tijdens hun vertrek op de garagepoort. Toen uw vader vernam wat er gebeurd was, besloot hij om samen met uw broer T. A. en uw zoon M. A. te vertrekken naar Peru. Te Peru ervoeren uw vader en broer xenofobie en geweld van Peruaanse ingezetenen, waarna zij naar België reisden. Bij terugkeer naar Venezuela vreesden uw vader en broer de dood omdat uw moeder als niet-overheidsgezind gekend zou staan. Nog vreesden ze dat ze het (willekeurig) slachtoffer zouden kunnen worden van misdadagroeperingen – uw broer haalde een overval door twee gewapende mannen aan –, hekelden ze de algemene (economische) situatie in Venezuela en de gebrekkige medische voorzieningen en stelde uw vader dat jullie niet over een vaderslandkaart ('carnet de la patria') beschikken.

Betreffende uw zoon M. A. vreesde uw vader dat hij kon worden gedood door colectivos of door willekeurig geweld. Ook uw broer vreesde dat uw zoon kon worden gedood door colectivos omwille van uw moeders problemen. Nog vreesde uw vader voor zijn kleinzoon het gebrek aan levensmiddelen en gaf hij aan dat hij in Venezuela niet naar school zou kunnen gaan of er zou kunnen studeren. Uw broer voegde daaraan toe dat M. A. er niet in vrede zou kunnen opgroeien.

Op 2 september 2019 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in de verzoeken van uw vader, broer en zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de beweringen van uw vader en broer dat uw moeder tegen het Venezolaanse regime was, noch aan hun verklaringen over de bedreiging door de SEBIN, en evenmin aan hun verklaringen over de problemen met de colectivos. De algemene veiligheidssituatie in jullie land van herkomst noopte voorts niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en de socio-economische situatie van uw familie wees er niet op dat zij ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Op 22 april 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing van het CGVS, waarbij de motivering integraal werd gevolgd.

Uw broer T. A. diende op 28 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierin verwees hij opnieuw naar zijn vroegere verklaringen over zijn problemen als gevolg van jullie moeders anti-overheidsgezindheid. Daarnaast verklaarde hij dat hij lid was van de jongeren vleugel van de oppositiepartij Primero Justicia en dat hij in die hoedanigheid deelnam aan een anti-overheidsbetoging op 28 juni 2017. Hij legde ter ondersteuning van zijn verklaringen een attest neer dat zijn lidmaatschap bij Primero Justicia bevestigd en legde een attest voor over het werk van jullie moeder. In uw broers tweede verzoek werd op 25 november 2020 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, daar er geen

geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij in Venezuela lid was van de jongeren vleugel van de oppositiepartij *Primero Justicia* noch aan zijn voorgehouden (zeer beperkt) politiek activisme. Betreffende de problemen van uw moeder werd reeds in het eerste verzoek van uw vader, broer en zoon geoordeeld dat deze niet geloofwaardig waren. Dit werd bovendien door de RvV bevestigd. Tot slot noopte de veiligheidssituatie in uw broers land en regio van herkomst niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en de socio-economische situatie van uw familie wees er niet op dat hij ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen Uw broer tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U kwam zelf op 24 juli 2019 aan in België en diende op 14 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. In uw eigen verzoek om internationale bescherming beroept u zich eveneens op de problemen die uw moeder als anti-overheidsgezinde ambtenaar zou hebben gekend. U geeft aan dat in juli 2018 de SEBIN op het werk van uw moeder binnenviel en de aanwezige medewerkers opriep om president Maduro te steunen, maar dat uw moeder hier tegenin ging. Daarop werd haar paspoort afgepakt en werd ze bedreigd. De daaropvolgende dag, op 10 juli 2018, drongen vervolgens twee mannen het huis van uw paternale grootmoeder binnen, bonden uw grootmoeder vast en doorzochten het huis. U, uw vader en uw broer waren op dat moment op jullie werk. Uw zoon was in de kinderopvang. Toen uw vader vernam wat zijn moeder was overkomen, besloten jullie – u, uw vader, uw broer en uw zoon – om de dag daarna Venezuela te verlaten. Jullie reisden naar de Peruaanse hoofdstad Lima, waar uw vader, broer en uzelf te maken kregen met xenofobie en geweld. Na een verblijf van drie maanden trokken uw vader, broer en zoon verder naar Europa en kwamen ze uiteindelijk aan in België. U kon niet met hen meereizen daar u niet over een geldig paspoort beschikte.

Enkele dagen na het vertrek van uw vader, broer en zoon keerde u terug naar Venezuela, waar u op 5 november 2018 aankwam. U woonde drie maanden bij uw partner A.(...) J.(...) V.(...) A.(...) en zijn moeder in Luis Hurtado Higuera in Barquisimeto. Het huis van uw schoonmoeder werd midden januari 2019 door colectivos aangevallen met traangasbommen en wapens, waarop jullie het huis verlieten. Vervolgens verbleef u vijf maanden in een huis van een vriendin van u, M.(...) F.(...), te Patarata (staat Barquisimeto). U verklaart dat u in deze periode niet buiten kwam en dat u in angst leefde. De woonsituatie bij M. F. achtte u na vijf maanden niet meer houdbaar, waarna u naar het huis van uw vriendin M.(...) D.(...) in El Chico (staat Miranda) trok.

Tijdens uw verblijf bij M. D. werd u op 7 juli 2019 door vier mannen in kledij van de special forces van de Nationale Politie (*Fuerza de Acción Especial de la Policía Nacional Bolivariana – FAES*) aangesproken wanneer u bij een bakker ontbijt haalde. De mannen zeiden tegen u dat ze uw moeder kenden, dat u tegen de regering was en dat u als handelaar in deviezen 10.000 Amerikaanse dollar aan hen moest betalen. Vervolgens werd u door hen meegenomen naar een finca (boerderij). Aldaar werd u twee dagen lang geslagen, mishandeld, betast, beschuldigd van landverraad en werd u met de dood bedreigd. Op 10 juli 2019 werd u uiteindelijk door hen zonder kledij of goederen achtergelaten op een verlaten plek aan een autobaan. U kon een passerende wagen aanhouden en werd naar een politiecommissariaat gebracht, waar u een klacht indiende. Vervolgens werd u opgehaald door A.. U besloot daarop dat u Venezuela wilde verlaten. U trok met A. naar Valencia (staat Carabobo), naar het huis van zijn neef J.(...) M.(...). U bleef enkele dagen in het huis van A.'s neef, tot het moment van uw vlucht. Op 22 juli 2019 vertrok u vanaf de luchthaven van op legale wijze, met uw eigen paspoort, via de Dominicaanse Republiek naar België.

Na uw vertrek keerde A. na enkele maanden terug naar Barquisimeto, waar hij bij een vriend introk. Na enkele maanden vertelde hij u dat hij het gevoel had dat hij in de gaten werd gehouden en gevolgd. Nog zei hij dat een buurvrouw hem vertelde dat de colectivos naar zowel u als hemzelf hadden gevraagd. Op 17 augustus 2020 reed A. op zijn motor toen hij werd achtervolgd en aangevallen door colectivos, waardoor er een ongeluk ontstond waarbij A. om het leven kwam. U geeft aan dat Angel omwille van uw problemen door de colectivos werd gedood omdat jullie altijd samen waren.

Voorts geeft u aan dat u in 2013 lid werd van de Venezolaanse oppositiepartij *Primero Justicia* en dat u hielp bij de verkiezingen in de vorm van rijen van stemgerechtigden coördineren, namen registreren of het verkiezingsproces uitleggen. Nog stelt u dat u sedertdien deelnam aan anti-overheidsbetogingen, maar dat u hiermee stopte op het moment dat uw zwangerschap van uw zoon M. – geboren in maart 2016 – te ver gevorderd was. Na de geboorte van uw zoon ging u niet meer naar anti-overheidsbetogingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat de colectivos of de FAES u zullen vermoorden.

Voor uw zoon M. vreest u hetzelfde als voor uzelf, namelijk gedood worden door de colectivos omwille van uw moeders problemen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; de bijlage 26 van uw zoon; uw politieklacht inzake uw ontvoering in juli 2019 alsook zes foto's van uw verwondingen; een lidmaatschapsattest van Primero Justicia; een foto van uzelf bij een antioverheidsmanifestatie; een attest en badge inzake uw moeders werk; vijftien foto's van uw overhoop gehaald huis; de overlijdensakte en foto's inzake uw relatie met en het overlijden van A.; uw reisdocumenten van Venezuela naar België; en een anti-Venezolaans pamflet uit Peru.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw vader, broer en zoon aanhalen in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming, namelijk de problemen die uw moeder als anti-overheidsgezinde ambtenaar zou hebben gekend.

Uw vaders beslissing – waar ook uw broers en zoons beslissing naar verwijzen – luidt als volgt:

"[...] Bovendien kunnen uw verklaringen over het profiel van uw ex-vrouw als anti-overheidsgezinde niet overtuigen. Zo reisde uw ex-partner - de voorgehouden aanleiding van uw problemen - niet mee naar België. Sterker nog, ze is nog steeds woonachtig in Venezuela en werkt bovendien - net als uw jongste zus - nog steeds binnen dezelfde overheidsinstelling (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u wordt gevraagd waarom uw ex-partner ondanks alle problemen en dreigementen nog steeds werkzaam is voor het Venezolaanse onroerend goedregister, legt u uit dat zij niet anders kan. U stelt dat uw ex-vrouw verplicht wordt om voor de overheid te werken en dat ze gezien haar leeftijd, 50 jaar, nergens anders aan de slag zal kunnen (CGVS, p. 15). Het houdt evenwel geen steek dat de overheid er voor zou kiezen om iemand die zich profileert als anti-overheidsgezind toch haar job te laten behouden, louter en alleen gezien haar leeftijd. Wanneer u daarom nogmaals wordt gevraagd waarom uw ex-partner nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, antwoordt u dat zij in het oog wordt gehouden en dat ze een stempel heeft (CGVS, p. 15). Ook uw zoon stelt dat zijn moeder in het oog gehouden wordt (CGVS T. A., p. 9). U klaart niet uit waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerker toch in dienst houdt. Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud nog eens wordt gewezen op het feit dat uw ex-partner ondanks haar problemen nog steeds in Venezuela woont en werkt, geeft u aan dat er niet genoeg geld beschikbaar was, dat een paspoort kopen erg duur is en dat uw ex-echtgenote geseind staat en door de colectivos wordt gevolgd (CGVS, pp. 17-18). Dat u telkens weer een nieuwe uitleg geeft, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven komt te staan. Bovendien heeft dit als gevolg dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake het sterke antiregeringssentiment van uw ex-partner ernstig in het gedrang komt.

Verder heeft uw ex-partner volgens uw zoon een 'carnet de la patria' (vaderlandskaat; CGVS T. A., p. 7), waarmee ook allerhande voordelen op vlak van onder meer voeding en energie kan worden genoten, en neemt zijn moeder nog steeds deel aan (verplicht gestelde) overheidsactiviteiten (CGVS T. A., p. 9). Dit is niet aannemelijk in het licht van de verklaring dat zij dermate oppositiegezind zou zijn dat zij ten overstaan van haar collega's en de SEBIN weigert de Venezolaanse overheid te steunen.

Dit heeft als gevolg dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over het profiel van uw ex-vrouw als antioverheidsgezinde.

U verklaart nog dat de SEBIN op 9 juli 2018 een bezoek bracht aan de werkplaats van uw ex-vrouw en uw zus. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat zij dit deden met het doel uw familie te viseren. Ze zouden immers van alle aanwezigen de persoonlijke bezittingen doorzocht hebben (CGVS, p. 12, p. 14). Hieruit kan dus geen nood aan bescherming afgeleid worden. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw ex-vrouw in de door u geschetste situatie, ten overstaan van al haar collega's en de SEBIN, zou hebben verklaard dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (CGVS, p. 14). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Daarnaast kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u geschetste omstandigheden van het huisbezoek door de colectivos op 11 juli 2018.

Zo geeft u aan dat de colectivos al enkele maanden voor het huisbezoek aanwezig waren in uw wijk, huiszoekingen deden en bovendien op steun konden rekenen van enkele buurtbewoners (CGVS, pp. 15-16; CGVS T. A., p. 9). Nog vertellen u en uw zoon dat uw moeder jullie na het huisbezoek vertelde dat de colectivos op zoek waren naar jullie, dat zij vroegen waar jullie waren en dat ze jullie wilden vermoorden (CGVS, p. 13). Indien de colectivos daadwerkelijk jullie wijk onder controle hadden en naarstig naar u en uw familieleden op zoek waren teneinde jullie te kunnen doden, is het niet aannemelijk dat zij slechts één keer komen op een moment dat zowat elk tot doel gemaakt familielid niet thuis is. Voor een optimaal slagen van een dodelijke aanval is het immers van cruciaal belang dat er – naast voorafgaande observatie – op zijn minst geweten is wie er op welk moment van de dag in het huis aanwezig is. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de directe doodsdreiging van de colectivos in het gedrang komt.

Voorts voegt uw zoon toe aan zijn relaas dat de twee colectivos het huis doorzochten en op zoek waren naar compromitterend anti-overheidsmateriaal (CGVS T. A., p. 10). Ook u maakt gewag van een zoektocht naar compromitterend materiaal (CGVS, p. 16). De twee mannen zijn evenwel met lege handen vertrokken (CGVS T. A., p. 10). Dat de colectivos geen enkel anti-overheidsmateriaal in uw moeders woning aantreffen, zet bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw familieleden gezocht worden wegens antioverheids sentiment op losse schroeven.

Bovendien stelt u dat de colectivos tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (CGVS, p.8; CGVS T. A., p. 8). U legt in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Er kan uit de foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waardoor uw moeders woning overhoop werd gehaald, noch tot de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet.

Voorts was volgens uw verklaringen dit huisbezoek de directe aanleiding voor u om met uw zoon en kleinzoon te vertrekken uit Venezuela. Bovendien is dit huisbezoek ook de reden dat uw dochter T. V., de moeder van M. A., in Venezuela geen vaste woon- of verblijfplaats heeft (CGVS, p. 13). Na het huisbezoek op 10 juli 2017 heeft uw familie evenwel niets meer van de colectivos vernomen (CGVS, p. 7, CGVS T. A., p. 5). Daarbij woont uw moeder nog altijd op hetzelfde adres (CGVS, p. 8; CGVS T. A., p. 5). Dat uw moeder sinds het eenmalige huisbezoek niets meer van de colectivos heeft vernomen en nog immer op hetzelfde adres verblijft, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw (klein)zoon bij terugkeer naar Venezuela direct het dodelijk slachtoffer zullen worden van diezelfde colectivos (CGVS, p. 18) opnieuw ernstig op de helling.

Ondanks dat er na het huisbezoek zich geen incidenten meer hebben voorgedaan, verklaart uw zoon dat de colectivos nog steeds rondrijden in de wijk van uw ouderlijk huis en dat zij het huis volgens zijn oma (uw moeder) in de gaten houden (CGVS T. A., p. 5). Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat de colectivos al enkele maanden voor de gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig en op allerhande gebieden actief waren in uw wijk (CGVS, p. 15; CGVS T. A., p. 9) en dat zij ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (CGVS, pp. 15-16). U noch uw zoon hadden overigens contact of problemen met de colectivos (CGVS, p. 15; CGVS T. A., p. 9). Noch in uw verklaringen, noch in die van uw zoon is er een concrete indicatie waaruit blijkt dat de colectivos zich in uw wijk bevonden met het doel uw familie in de gaten te houden. Bijgevolg volstaat de verwijzing naar de aanwezigheid van de colectivos in uw wijk in de stad Barquisimeto niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U en uw zoon verklaren nog dat jullie niet beschikten over een carnet de la patria. Ook geven jullie aan dat jullie niet van plan zijn om zo een document aan te vragen (CGVS, p. 12; CGVS T. A., p. 7). U geeft aan dat de carnet mogelijkheden bood inzake toegang tot bijvoorbeeld voeding, maar merkt op dat er ook mogelijkheden waren om aan voedsel te geraken buiten de carnet de la patria om (CGVS, pp. 12). Dat u geen carnet de la patria zou hebben, en er geen zou willen aanvragen in de toekomst, is een bewering die bovendien niet strookt met het door u beiden geschetste profiel. Zo was u noch uw zoon nooit lid van een politieke partij, nam u nooit deel aan betogingen of manifestaties en zijn er evenmin familieleden politiek actief (CGVS, pp. 10-11; CGVS T. A., pp. 6-7). Dat u omwille van idealistische voorkeuren bij een eventuele terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou willen verwerven, is in deze een al te voorbarige uitspraak. Hoe het ook zij, het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in uw geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Voorts stellen u en uw zoon dat jullie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela worden gezien als vijand van de regering, dat jullie geseind staan en dat jullie door de Venezolaanse autoriteiten, de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah zullen worden opgespoord en gedood omdat jullie als familie ervan worden verdacht dat jullie niet trouw zijn aan het Venezolaanse regime (CGVS, pp. 5, 10, 12-13, 18; CGVS T. A., p. 10). Dat u voor het leven van uzelf en uw (klein)kind(eren) moet vrezen bij terugkeer naar Venezuela omwille van de problemen van uw ex-vrouw werd hierboven al als ongeloofwaardig beschouwd (cf. supra). Bovendien was u nooit aanwezig bij manifestaties of activiteiten van de oppositie (cf. supra). Voorts reisden u, uw zoon en uw kleinzoon probleemloos van Venezuela naar Peru (CGVS, p. 5). U concretiseert verder niet waarom nu precies de Venezolaanse autoriteiten u als vijandelijk zouden beschouwen. U hebt immers nooit problemen gehad met de Venezolaanse overheid (CGVS, pp. 5, 9-10; CGVS T. A., pp. 6-7). U maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat u omwille van uw reis naar het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie - u, uw zoon en uw kleinzoon - bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal worden gezien als regeringsvijand, is het evenmin aannemelijk dat de Venezolaanse grensautoriteiten de gegevens van u, uw zoon en uw kleinzoon zouden doorspelen aan de colectivos, de Colombiaanse guerrillabewegingen of door Hezbollah teneinde u op te sporen en te doden."

Ter staving van de problemen van uw moeder legde u, net zoals uw vader, broer en zoon, vijftien foto's neer van het doorzochte huis en de garagepoort van uw grootmoeder. Deze werden reeds in de beslissing van uw vader besproken (cf. supra). Het door u voorgelegde tewerkstellingsattest van uw moeder – wat ook in het dossier van uw vader, broer en zoon werd voorgelegd – en de foto van de werkbadge van uw moeder wijzen enkel op haar baan bij de Venezolaanse overheid. Dit staat evenwel niet ter discussie. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

Daar er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen omwille van het voorgehouden profiel als anti-overheidsgezinde van uw moeder, maakt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen die na het vertrek van uw vader, broer en zoon plaatsvonden, en die, zoals u voorhoudt, voortvloeien uit uw moeders problemen. Daarnaast zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent aantasten.

Zo keerde u na een verblijf in Peru terug naar Venezuela, waar u op 5 november 2018 aankwam. Uw vrijwillige terugkeer naar Venezuela relativeert de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde vrees in grote mate. Daarnaast verklaart u dat u drie maanden verbleef bij uw partner A. en zijn moeder in Luis Hurtado Higuera in Barquisimeto. Het huis van uw schoonmoeder werd in januari 2019 echter door colectivos aangevallen met traangasbommen en wapens, waarop jullie het huis moesten verlaten en naar het huis van een vriendin van u, M. F., te Patarata (staat Barquisimeto) reisden (CGVS, pp. 7, 8, 12-13). U verbindt de aanval van de colectivos met de inval bij uw grootmoeders woning in juli 2018 (CGVS, p. 12) en stelt dat de colectivos bij deze aanval naar u op zoek waren (CGVS, p. 13). U weet deze vermoedens evenwel op geen enkel moment te staven.

U legt immers geen begin van bewijs hieromtrent neer, noch maakt u dit concreet aannemelijk in uw verklaringen. Dit heeft als gevolg dat uw verklaringen hierover beperkt blijven tot een blote bewering. Bovendien houdt het geen steek dat de (lokale; CGVS, p. 12) colectivos met een grootscheepse aanval op uw schoonmoeders huis naar u op zoek zouden zijn geweest teneinde u te doden, maar jullie eenvoudig konden ontsnappen via de onbewaakte achteruitgang van het huis (CGVS, p. 13). Immers, indien zij u daadwerkelijk persoonlijk zouden willen intimideren en zelfs doden (CGVS, p. 13) en bovendien conform uw verklaringen binnen alle Venezolaanse overheidsdiensten zijn geïnfiltrerd en zelfs geïntegreerd (CGVS, pp. 8, 12, 13, 16), dan zouden zij dergelijke grootschalige aanval op de dochter van een ambtenaar (uw moeder) zorgvuldig hebben voorbereid teneinde u ook daadwerkelijk persoonlijk schade toe te kunnen brengen. Ook dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wat dit betreft in het gedrang komt. Tot slot dient te worden aangestipt dat uw vader en broer tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord reppen over de aanval van de colectivos op het huis van uw schoonmoeder. Wanneer zij worden gevraagd of hun familie in Venezuela nog problemen heeft gekend na hun vertrek, stelt uw broer weliswaar dat de colectivos nog rond jullie woonst reden, maar stellen zowel uw vader als uw broer dat hun familie niets meer van de colectivos hebben vernomen (CGVS T. R., 5 juni 2019, p. 7; CGVS T. A., 5 juni 2019, p. 5). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent sterk ondermijnd.

Voorts verbleef u vijf maanden zonder enige problemen te hebben gekend bij M. F. in Patarata (staat Barquisimeto). U verklaart dat u in deze periode niet buiten kwam en dat u in angst leefde. De woonsituatie bij M. F. achtte u na vijf maanden niet meer houdbaar, waarna u naar het huis van vriendin M. D. in El Chico (staat Miranda) trok. Ook daar kende u, tot uw ontvoering in juli 2019 (cf. infra), geen problemen. Al bij al maakt u het dan ook niet aannemelijk dat er een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid omwille van (het profiel van) uw moeder.

Daarnaast verklaart u dat u op 7 juli 2019 ontvoerd werd toen u bij een bakkerij in El Chico ontbijt kocht. U legt uit dat u door mensen in kledij van de FAES werd aangesproken en dat zij stelden dat ze u en uw moeder kenden. Nog verklaarden ze dat u een handelaar in deviezen bent en vroegen ze 10.000 Amerikaanse dollar losgeld. Vervolgens werd u naar een finca werd gebracht waar u (fysiek) werd mishandeld. Uw ontvoerders lieten u op 10 juli 2019 vrij aan een afgelegen weg (CGVS, pp. 3, 4, 7, 9, 14-16). U stelt dat er een verband bestaat tussen de problemen van uw moeder en deze ontvoering, maar brengt hier geen begin van bewijs over aan, noch maakt u dit concreet aannemelijk in uw verklaringen. Zo verklaart u dat uw ontvoerders stelden dat ze u kenden en dat u werkte als handelaar in deviezen (CGVS, pp. 9, 14), maar dit klopt niet. Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt dat de overvallers u zouden hebben gekend en anderzijds dat ze foutief dachten dat u deviezen verhandelde. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u plots aan dat ze u enkel afpersten met een geldsom die u niet had omwille van uw moeders anti-overheidsprofiel (CGVS, p. 14). Dat u nu weer stelt dat het uw ontvoerders enkel om geld te doen was (cf. infra; CGVS pp. 3, 9, 14), dan weer stelt dat ze u louter ontvoerden omwille van het profiel van uw moeder, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds in het gedrang komt.

Betreffende de afpersing stelt u voorts dat er door de ontvoerders 10.000 Amerikaanse dollar werd gevraagd en dat ze er bij u op bleven aandringen om dit geldbedrag aan hen te geven, ook al gaf u aan dat u niet over zoveel geld beschikte (CGVS, pp. 3, 9, 14). U maakt echter niet concreet aannemelijk hoe uw ontvoerders dit geldbedrag daadwerkelijk trachtten te verkrijgen. Zo getuigt u dat uw ontvoerders er in de drie dagen van uw gevangenschap er telkenmale bij u op aandrongen dat u iemand telefonisch zou contacteren om het geld bijeen te krijgen (CGVS, p. 15). U bleef echter weigeren om iemand hierover op te bellen, ook al sloegen ze u en bedreigden ze u met de dood indien u hen geen geld zou geven (CGVS, p. 15). De nood aan (los)geld van uw ontvoerders blijkt evenwel niet zo hoog als u doet uitschijnen. Zo contacteerden uw ontvoerders niemand in uw plaats teneinde het gevraagde geldbedrag te bekomen (CGVS, p. 15) – een peulenschil indien ze u en uw moeder, zoals u verklaart (CGVS, pp. 9, 15), daadwerkelijk (goed) zouden kennen – noch werden de doodsbedreigingen aan uw adres door hen uitgevoerd maar werd u na drie dagen vrijgelaten (CGVS, pp. 9, 15 16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw ontvoering opnieuw op losse schroeven te staan.

Nog geeft u aan dat uw ontvoerders zwarte kledij met emblemen en identificatiebadges van de FAES droegen (CGVS, pp. 9, 12, 14-15). U vreest dat zij u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, zouden doden (CGVS, p. 19). Het houdt echter geen steek dat de FAES – de special forces van de nationale politie – u drie dagen gevangen zouden houden en fysiek zouden mishandelen en u vervolgens laten gaan, indien zij eigenlijk van zins zouden zijn om u te doden. Indien zij immers daadwerkelijk van plan zouden zijn om u te doden, dan zou uw driedaags verblijf in een afgelegen finca hiervoor een uitgelezen

opportuniteit zijn. Dit heeft dan ook als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wederom op losse schroeven komt te staan.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat dat uw vader, broer en zoon in beroep met geen woord reppen over uw ontvoering in juli 2019. Zo wordt er geen gewag gemaakt van deze gebeurtenis in hun verzoekschrift van 21 september 2019, noch wordt hier op de terechtzitting van 4 februari 2020 door hen melding van gemaakt. Ook in het tweede verzoek van uw broer wordt niet gerept over uw ontvoering in juli 2019. Dat zij op geen enkel moment gewag maken van deze ingrijpende gebeurtenis, namelijk de ontvoering en mishandeling van hun dochter, zus en moeder, leidt ertoe dat er opnieuw ernstig wordt ingeboet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ter staving van uw verklaringen over uw ontvoering legt u een aangifte inzake de ontvoering in El Chico voor alsook zes foto's van uw verwondingen. Betreffende de foto's dient voorts te worden aangestipt dat beeldmateriaal zoals foto's en video's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De bewijswaarde is bijgevolg verwaarloosbaar. Wat betreft de aangifte moet in eerste instantie opgemerkt worden dat ook documenten via fraude of via corruptie kunnen worden verkregen. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u de ontvoering wel kon of wilde aangeven bij een officiële overheidsinstantie zoals het CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas – de rechedienst van de Venezolaanse nationale politie) maar tegelijkertijd aangeeft dat er een vervolging gaande is jegens uzelf vanuit diezelfde overheid. Bijgevolg kan ook dit document de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen niet herstellen. Voorts geeft u aan dat uw partner A. u na uw vertrek vertelde dat de colectivos bij een buurvrouw naar u en hem hebben gevraagd en dat hij het gevoel had dat hij in het oog werd gehouden (CGVS, pp. 9, 16) Nog verklaart u dat A. op 17 augustus 2020 de dood vond in een verkeersongeluk omdat hij werd achtervolgd door colectivos (CGVS, pp. 4, 9-10, 16-17, 19). U geeft aan dat de colectivos u wilden straffen door A. te doden en vreest dat u, net als A., door hen zal worden gedood (CGVS, pp. 9, 19). U brengt hier echter geen begin van bewijs over aan waardoor uw speculaties beperkt blijven tot een blote bewering. Het is dan ook niet aannemelijk dat het verkeersongeluk van A. op u persoonlijk was gericht omwille van uw moeders zogenaamde anti-overheidsgezind profiel. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers concreet dat dit verkeersongeluk iets anders dan louter een ongeluk zou zijn geweest (CGVS, pp. 9-10, 16-17, 19). U maakt dus niet aannemelijk dat dit (dodelijk) accident van A. te maken heeft met uw moeders problemen. Ter staving van A.s dood legt u de overlijdensakte en foto's neer. Uit de foto's kan weliswaar worden afgeleid dat uw partner bij een motorongeluk betrokken raakte met ernstige verwondingen tot gevolg, maar er kan hieruit geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten. Hoewel er op één van de foto's een kogelinslag in de motor van A. zichtbaar is (CGVS, p. 20), kan hieruit evenmin de concrete aanleiding van het ontstaan van dit gat worden afgeleid. Voorts blijkt uit de overlijdensakte van A. enkel dat hij overleed aan zijn (ernstige) verwondingen als gevolg van een verkeersgebeurtenis. Al bij al maakt u niet aannemelijk dat uit het ongeluk van A. een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden afgeleid.

Voorts vreest u voor de volledigheid voor uw zoon M. dat hij omwille van uw moeders problemen net als u zou kunnen worden gedood bij terugkeer naar Venezuela. Echter, daar er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen omwille van het voorgehouden profiel van uw moeder noch aan uw voorgehouden problemen die na het vertrek van uw vader, broer en zoon plaatsvonden, kan aan deze vrees voor uw zoon evenmin geloof worden gehecht.

Voorts verklaart u dat u in 2013 voor het eerst deelnam aan een anti-overheidsbetoging van oppositiepartij Primero Justicia en dat u daarna lid werd van de partij. U was aanwezig bij sommige anti-overheidsbetogingen en deelde soms flyers uit, hielp bij de verkiezingen in de vorm van rijen van stemgerechtigden coördineren, namen registreren of het verkiezingsproces uitleggen. U stopte met deze activiteiten op het moment dat uw zwangerschap van uw zoon M. – geboren in maart 2016 – te ver gevorderd was (CGVS, pp. 17-19). Behalve bij antioverheidsbetogingen was u niet aanwezig op andere activiteiten of bijeenkomsten (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst moet worden opmerkt dat uw politieke activiteiten te marginaal zijn om in de kijker van de autoriteiten te lopen. Volgens uw verklaringen was aanwezig bij sommige anti-overheidsbetogingen, deelde u soms flyers uit, coördineerde u rijen stemgerechtigden, registreerde u hen namen of legde u hen het verkiezingsproces uit. U stopte echter met deze activiteiten op het moment dat uw zwangerschap van uw zoon M. – geboren in maart 2016 – te ver gevorderd was, jaren voor uw vertrek (CGVS, pp. 17-19). U kende geen problemen tijdens een mars of manifestatie, behalve éénmaal wanneer het tot schermutselingen met de autoriteiten kwam: u werd toen geduwd (CGVS, p. 18). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien werd u niet persoonlijk door de politie geviseerd, waardoor dit incident een illustratie is van de algemene situatie op dat moment. Nog legt u een selfie neer van uzelf bij een antioverheidsmanifestatie. Uit de foto valt vooreerst geenszins op te maken dat deze daadwerkelijk bij dergelijk evenement werd genomen. Bovendien volstaat één foto niet om een duurzaam, langdurig activisme tussen 2013 en begin 2016 aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden lidmaatschap en activiteiten binnen Primero Justicia. Bovendien was u nadat u uw activiteiten bij Primero Justicia staakte begin 2016 nog jarenlang probleemloos in Venezuela woonachtig. Mocht er al een toekomstig(e) vrees of risico hebben bestaan ten gevolge van uw activiteiten bij Primero Justicia, dan blijkt die/dit niet actueel.

Bovendien komen uw verklaringen inzake uw politieke activiteiten en lidmaatschap van Primero Justicia niet overeen met de verklaringen van uw vader en uw broer. In het (eerste) verzoek om internationale bescherming geven zij immers beiden aan dat niemand van hun familie politiek actief was noch lid was van een politieke partij of ooit deelnam aan een manifestatie voor of tegen de Venezolaanse overheid (CGVS T. R., 5 juni 2019, p. 10; CGVS T. A., 5 juni 2019, p. 6). Dat u in uw eigen verzoek plots anders beweert, bevestigt eens de meer dat uw politieke activiteiten te marginaal en bovendien te lang geleden zijn om actueel nog in de kijker te kopen van het Venezolaanse regime. Voorts tracht u uw lidmaatschap van Primero Justicia te staven middels een attestatie. Uit dit ongedateerde en ongetekende attest, waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk valt na te gaan, blijkt louter dat u lid was van de partij. Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden evenwel niet vermeld. Ook vermeldt het attest niet wanneer u tot de partij toetrad. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw zeer marginale en niet meer actuele politiek activisme in de vorm van een lidmaatschap van Primero Justicia uw aanwezigheid op enkele anti-overheidsmanifestaties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela en ook voorheen probleemloos het land kon verlaten en binnengaan (CGVS, pp. 8, 12). U kon immers op 22 juli 2019 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via een grensovergang per land verlaten. U verklaart weliswaar dat u bij uw vertrek door de douaniers grondig werd gecontroleerd, maar verklaart daarnaast dat nog drie andere passagiers eveneens grondig werden gecontroleerd (CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook bij de aanvraag van uw paspoort in juni 2019 – ongeveer één maand voor uw vertrek – en het ophalen van uw paspoort in Caracas ervaarde u geen persoonlijke problemen (CGVS, pp. 10-11). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat dit betreft werd in het dossier van uw vader, broer en zoon door het CGVS geoordeeld dat: "Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela gedurende 24 jaar werkte als supervisor in een suikerverwerkingsbedrijf (CGVS, p. 8), dat u voldoende geld verdiende en dat u behoorde tot de (hogere) middenklasse (CGVS, p. 13). Voorts woonde u na de scheiding in bij uw moeder in haar eigen woonst (CGVS, p. 8). Nog ontvangt uw moeder pensioengeld (CGVS, p. 11).

Al met al leidde u naar eigen zeggen een redelijk goed leven in Venezuela en blijkt uit uw verklaringen dat jullie met de familiale inkomsten tot aan de economische crisis eenvoudig konden rondkomen (CGVS, pp. 9-10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw zoon of uw kleinzoon, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.”

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u nog familie heeft in Venezuela, meer bepaald uw tantes en grootmoeders, die allen in hun eigen woonst verblijven (CGVS, p. 6). Bovendien is het huis waar u met uw grootmoeder, vader en zoon woonde voor jullie vertrek nog steeds in jullie bezit en staat het leeg (CGVS, p. 6). Nog kon u tijdens uw verblijf in Venezuela rekenen op – maandenlang – onderdak bij uw vriendinnen (CGVS, pp. 6-7) en stonden uw vriendinnen u ook financieel bij (CGVS, p. 7). Nog werkte u tot uw zwangerschap van uw zoon Mauricio in een kledingzaak (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het antiVenezolaanse pamflet uit Peru heeft geen betrekking op uw situatie, noch op die van uw zoon, en kunnen dus geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De xenofobe of racistische reacties die jullie in Peru ervaren hebben (CGVS, pp. 5, 8) zijn voorts – hoe verwerpelijk ook – niet relevant bij deze beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Gezien u over de Venezolaanse nationaliteit beschikt, moet de beoordeling immers ten opzichte van Venezuela gebeuren. Het door u voorgelegde paspoort en M. A.s (Belgische) bijlage 26 leveren daarnaast hoogstens een indicatie op van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw reisdocumenten staven voorts enkel uw reisroute. Er kan uit deze documenten echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) de Vluchtelingenconventie artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de volgens verzoekster geschonden wetsbepalingen, gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing.

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing omtrent de problemen verbonden aan het profiel van verzoeksters moeder, voert zij aan: *“De verwerende partij verwijst naar de motivering van de beslissing van de vader en de broer om de geloofwaardigheid van haar relaas te betwisten. Zij verwijst ook impliciet naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in die zaak (arret n° 234486 van 22 april 2020). Op geen enkel ogenblik blijkt dat de verwerende partij enige rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster, wat een schending is van artikel 48/6, §5, b) van wet*

van 15.12.1980. Met de evolutie van de familiale situatie in haar land van herkomst werd ook geen rekening gehouden. Zo heeft haar moeder Venezuela ook ontvlucht, omwille van dezelfde situatie die door verzoekster werd aangehaald, waardoor doorslaggevende motieven van het arrest n° 234486 niet meer relevant zijn (zie §2.4.3. over het ongeloofwaardig karakter van het profiel van de moeder van verzoekster omwille van haar aanwezigheid in Venezuela). Op zijn minst mag er van de verwerende partij worden verwacht dat zij in haar beslissing uitlegt waarom verzoeksters verklaringen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen niet kon rechtzetten. Hierbij is het de taak van de verwerende partij om deze feiten opnieuw gedetailleerd te onderzoeken en met relevante vragen de nodige informatie te verkrijgen van verzoekster om dit element opnieuw te kunnen onderzoeken. Dit is niet gebeurt. Verzoekster heeft deze problemen die de aanleiding vormen voor haar vertrek spontaan gedetailleerd verteld (CGVS, p. 7-8) en behalve de verwijzing naar het feit dat er aan deze problemen geen geloof werd gehecht in de aanvragen van haar broer en haar vader is er geen enkele bijkomende vraag gesteld. Een schending van artikel 48/6, §5, b) en van de samenwerkingsplicht van de verwerende partij moet worden vastgesteld.”

Voor wat betreft de motivering omtrent de problemen die verzoekster verklaart te hebben gekend na haar terugkeer naar Venezuela, stelt zij: “De verwerende partij acht verzoekers verklaringen ongeloofwaardig omwille van het feit dat de link die zij legt tussen deze problemen en de problemen van haar moeder enkel op haar verklaringen berust en dat er sommige elementen van haar verklaringen weinig plausibel zijn. Hierbij wordt de nadruk gelegd op het feit dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster aan effectieve vervolging of moord kon ontsnappen. Hoewel plausibiliteit uiteraard een indicator mag zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas, is het gepast om ook andere indicatoren te betrekken zoals, voornamelijk, de door verzoekster afgelegde verklaringen. Nergens in de beslissing blijkt dat dit in de beoordeling werd betrokken noch waarom de verwerende partij van mening is dat verzoeksters verklaringen onvoldoende spontaan, gedetailleerd of coherent zijn om te overtuigen. Bij lezing van de notities blijkt in tegendeel dat verzoekster coherente, spontane, gedetailleerde en dus overtuigende verklaringen aflegde in verband met de aanval op het huis van haar partner en zijn moeder en over haar ontvoering. In geval van twijfel rond sommige aspecten dient een verder onderzoek te worden gevoerd. Over deze bijkomende problemen heeft verzoekster niets gezegd aan haar vader of haar broer. Daarnaast heeft verzoekster klacht moeten indienen aangezien zij helemaal naakt en gekwetst op straat. De persoon die haar tegenkwam heeft haar naar het commissariaat afgezet. De verwerende partij legt ook een onredelijke bewijslast op verzoekster wanneer zij eist dat zij de link tussen de dood van haar partner en haar problemen zou moeten bewijzen. De documenten die verzoekster neerlegt bevestigen haar verklaringen in de grote lijnen. Elle documenten zijn steeds verkrijgbaar door middel van fraude en corruptie. Dit ontslaat de verwerende partij echter niet om een inhoudelijke analyse van deze documenten te betrekken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster. De aanval op het huis van de partner van verzoekster, de ontvoering van verzoekster en de aanleiding van de moord op de partner van verzoekster moeten als geloofwaardig worden geacht.”

Betreffende haar politiek activisme voert verzoekster aan: “Het CGVS meent dat verzoekers zichtbaarheid niet centraal/actief genoeg zou geweest zijn om vervolging te vrezen. Het CGVS stelt dat het zou blijken uit informatie dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk mensen zouden viseren die een centrale rol spelen. Dit zou blijken uit verschillende rapporten. Uit de COI Focus (Addendum) van 1 juli 2019 blijkt dat: (p. 11) (...). Ook het rapport “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight“ van juni 2018, gevoegd door tegenpartij aan het dossier, sprak reeds de stelling tegen dat enkel personen die een zichtbare rol speelden in de oppositie gevisereerd worden. Er wordt onder meer gesteld dat mensen die een anti-overheidstem hebben geuit, en mensen die louter hebben deelgenomen aan een manifestatie vervolgd kunnen worden: (...). Hieruit blijkt dat het louter deelnemen aan protesten en het louter uiten van sympathieën voor de oppositie een risico inhoudt. De vraag die gesteld moet worden is hoe hoog het risico is, en of het dan voldoende aannemelijk is om een internationale bescherming toe te kennen. In dit verband besliste U Raad, in Verenigde Kamers, bij arrest n° 243 678 van 5.11.2020 als volgt : (...) Dit vloeit ook voort uit de algemene context van politieel geweld door de Venezolaanse overheden en colectivos. Dit context werd als volgt door U Raad, in het arrest n° 243 678 van 5.11.2020, beschreven : (...) Deze beoordeling kan niet apart van de andere persoonlijke omstandigheden van verzoeker worden gevoerd maar het cumulatief effect van alle risicofactoren moet in overweging genomen worden. In dit opzicht staat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, wat onvoldoende en onzorgvuldig door de verwerende partij werd onderzocht, met schending van haar samenwerkingsplicht en artikel 48/6, §5, b) van de wet 15.12.1980. Verzoeksters relaas moet als geloofwaardig worden geacht of, op zijn minst, verder worden onderzocht.”

Vervolgens haalt verzoekster nog enkele theoretische elementen aan in verband met de vluchtelingenstatus en vervolgt: *“Verzoekster meent dat zij reeds in het verleden het onderwerp heeft uitgemaakt van vervolging, en bedreigd werd met vervolging (aanvallen op haar woonplaatsen, ontvoering, aanval op haar ex partner en moord ervan. Verzoekster meent dat deze feiten en bedreigingen voldoende ernstig zijn om onder de toepassing van artikel 48/3, §2, lid 1, a) van de wet van 15.12.1980 te vallen en dus het vereiste niveau van hardheid om als vervolging te worden beschouwd bereiken. De vervolgingsgrond is haar (toegeschreven) politieke opinie. Gezien de auteur van de vervolging de overheid of een privé militie ten dienste van de autoriteiten van haar land is kan er geen sprake zijn van intern vluchtalternatief of bescherming van de overheid. Dit blijkt uit de beschikbare informatie: de Venezolaanse autoriteiten zijn niet bereid om een bescherming te bieden tegen mishandelingen van de colectivo. Het vluchtelingenstatuut moet worden toegekend.”*

Verzoekster vraagt de beslissing van het CGVS te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing van het CGVS te hervormen en haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, haar dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde haar dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 2 september 2019 waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, *“Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”*

(HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen werkt verzoeksters moeder als ambtenaar bij het openbaar register. Op 9 juli 2018 komt de SEBIN naar het werk van de moeder van verzoekster en nemen ze haar paspoort af omdat ze niet pro-Maduro is. Op 10 juli 2018 wordt de grootmoeder van verzoekster thuis bedreigd door twee mannen, die ook het gehele huis overhoop halen. Op 11 juli 2018 vertrekken verzoekster, haar vader T. R., haar broer T. A. en haar zoon M. A. naar Peru. Ze maken verschillende xenofobe incidenten mee. Begin oktober 2018 verlaten de familieleden van verzoekster Peru. Ze doen een verzoek om internationale bescherming in België. Op 5 november 2018 keert verzoekster terug naar Venezuela.

Ze verblijft bij de moeder van haar partner A. in Barquisimeto. Colectivos vallen het huis aan met traangasbommen. Verzoekster en A. kunnen ontkomen. Ze gaan wonen bij een vriendin van verzoekster, M. F., in Petara in de staat Miranda. Vijf maanden later trekken ze in bij een andere vriendin van verzoekster, M. D., in Rio Chico in de deelstaat Miranda. Op 7 juli 2019 wordt verzoekster ontvoerd door vier mannen van de Fuerza de Acción Especial de Policía Nacional Bolivariana (FAES). Verzoekster wordt vastgehouden, mishandeld en bedreigd. Op 10 juli 2019 wordt ze vrijgelaten. Verzoekster dient klacht in bij de politie. Verzoekster en A. verblijven bij de neef van A. in Valencia. Op 22 juli 2019 verlaat verzoekster Venezuela. Enkele maanden nadien keert A. terug naar Barquisimeto. In augustus 2020 wordt A. achtervolgd en beschoten door colectivos, waarop hij een moto-accident krijgt en overlijdt.

5.3. Verzoekster legt een origineel Venezolaans paspoort neer bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekster haar Venezolaanse nationaliteit en haar identiteit, die niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aantoonde. De bijlage 26 van M. toont eveneens enkel aan dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende. De reisdocumenten van verzoekster tonen enkel haar reisweg aan, hetgeen evenmin een betwist element vormt.

Uit de foto's van een huis dat overhoop is gehaald, blijkt niet waar of wanneer ze genomen zijn, of om wiens huis het gaat. Bovendien zijn dit foto's die gemakkelijk in scène kunnen worden gezet en kunnen ze als dusdanig verzoeksters verklaringen niet staven.

De werkattesten en werkbadge van de moeder van verzoekster tonen aan dat zij voor de Venezolaanse overheid werkzaam was, maar hieruit kan als dusdanig niet afgeleid worden dat verzoekster en haar familie hierdoor problemen kenden.

De aangifte bij het CICPC toont aan dat verzoekster klacht indiende voor de ontvoering waar ze verklaart het slachtoffer van te zijn geweest. Uit dit document op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoekster bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en uit dit document ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan. De foto's van verzoeksters verwondingen tonen niet aan dat zij deze verwondingen opliep in de door haar aangehaalde omstandigheden.

Het attest met betrekking tot het lidmaatschap van verzoekster van de oppositiepartij Primera Justicia is ongedateerd en ongetekend. Het is niet opgesteld op een document met een officiële hoofding of logo. Dit attest heeft derhalve slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Inhoudelijk betreft het bovendien slechts een bevestiging van het feit dat verzoekster lid is of is geweest van Primera Justicia, maar het attest bevat verder geen enkele informatie met betrekking tot verzoeksters activiteiten voor de partij. De foto van verzoekster in een patriottische outfit kan niet staven dat zij zou hebben deelgenomen aan politieke activiteiten.

De overlijdensakte van A., de foto's van A. en de foto's van A. en verzoekster samen staven dat verzoekster en A. elkaar kenden en dat A. om het leven kwam bij een verkeersongeluk, doch hieruit kan als dusdanig niet worden afgeleid dat het ongeluk van A. enig verband houdt met de door verzoekster aangehaalde problemen.

Het anti-Venezolaans pamflet uit Peru kan staven dat Venezolanen in Peru te maken krijgen met xenofobie, maar is niet relevant voor de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming ten aanzien van Venezuela.

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekster neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, het verzoekschrift en de nota van verwerende partij, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekster de beweerde vervolging door aan de Venezolaanse staat gelinkte groeperingen niet aannemelijk maakt.

Waar in het verzoekschrift kritiek wordt geleverd op het feit dat de bestreden beslissing betreffende de problemen gelinkt aan het profiel van de moeder van verzoekster verwijst naar de motivering van de beslissing van de vader en broer van verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om haar volledig relaas te vertellen, inclusief de problemen die reeds werden aangehaald door haar vader en broer (notities PO, p. 7-9), dat er vragen werden gesteld over de huidige situatie van de moeder van verzoekster (notities PO, p. 11), en dat verzoekster de kans kreeg om te reageren op het feit dat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die zouden gevolgd zijn uit het profiel van haar moeder (notities PO, p. 11). Verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud dus wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om met haar eigen elementen en verklaringen de problemen die haar vader en broer aanhaalden verder toe te lichten. Verzoekster werd daarna ook nog uitvoerig bevraagd over de problemen die ze na haar terugkeer naar Venezuela verklaart nog gekend te hebben omwille van de problemen van haar moeder (notities PO, p. 11-17). In de bestreden beslissing wordt ook nog uitgebreid gemotiveerd waarom er geen geloof wordt gehecht aan deze door verzoekster zelf aangehaalde problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet dat er geen rekening gehouden werd met de verklaringen van verzoekster. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de redenen uiteenzet waarom verzoekster er niet in geslaagd is de geloofwaardigheid van het relaas van haar vader en broer, waaruit de door haar voorgehouden problemen eveneens zouden voortvloeien, te herstellen.

In het arrest nr. 235.486 van 22 april 2020 van de Raad wordt uitgebreid gemotiveerd dat de familie van verzoekster het anti-overheidsgezinde profiel van de moeder, en de daaruit volgende problemen niet aannemelijk maakt: *“Voorts maken verzoekers het voorgehouden anti-overheidsgezinde profiel van B. – respectievelijk de ex-vrouw van eerste verzoeker, de moeder van tweede verzoeker en de grootmoeder van derde verzoeker – en dus de kern van hun vluchtrelaas niet aannemelijk. Zo kan niet worden ingezien – noch lichten verzoekers aannemelijk en eenduidig toe – waarom B. nog steeds voor de overheid werkt terwijl zij de Venezolaanse regering weigert te steunen, laat staan waarom de Venezolaanse overheid een op de werkvloer dissidente medewerkster toch in dienst zou houden (notities T.R., p. 10-11, p. 15, p. 17-18; notities T.A., p. 9). De vaststelling dat B. – op grond van wiens profiel verzoekers vrezen te worden gedood in Venezuela – nog steeds in Venezuela woont en er werkt voor de overheid en dat verzoekers (wijzigende) uitleg hiervoor niet aannemelijk is, ondergraaft de geloofwaardigheid van het voorgehouden anti-regeringsgezind profiel van B. en bijgevolg ook van verzoekers hun asielrelaas. Het antioverheidsgezinde profiel van B. wordt verder ondergraven door de vaststelling dat B. die over een carnet de la patria beschikt, nog steeds deelneemt aan (verplichte) overheidsactiviteiten (notities T.A., p. 7, p. 9). Wat betreft het bezoek dat de SEBIN op 9 juli 2018 bracht aan de werkplaats van B., is gelet op voorgaande dan ook geenszins aannemelijk dat B. gedurende dit bezoek ten overstaan van haar collega’s en de SEBIN zou verklaard hebben dat ze de Venezolaanse overheid niet langer wilde steunen (notities T.R., p. 14). Hoe dan ook blijkt nergens uit de verklaringen van eerste verzoeker T.R. dat zij dit deden met de bedoeling om verzoekers familie te viseren, doch dat de SEBIN louter de persoonlijke bezittingen van alle aanwezigen heeft doorzocht (notities T.R., p. 12, p. 14). 2.4.4. Gezien geen geloof wordt gehecht aan de anti-regeringsgezinde houding van B. tijdens het bezoek van de SEBIN aan haar werk, wordt evenmin geloof gehecht aan de verklaring van eerste verzoeker T.R. dat de colectivos de dag erna hun huis bezochten om de familie te intimideren en wraak te nemen voor wat was gebeurd (“Ze vielen het huis binnen op 10 juli. Wat was de bedoeling van de inval? Wat wilden ze bereiken?”, “Ze wilden ons intimideren. Ze wilden de familie angst inboezemen. Wraak nemen voor wat er de dag ervoor was gebeurd. Godzijdank waren we toen niet thuis.”, notities T.R., p. 16). 2.4.5. De geloofwaardigheid van de bewering dat de colectivos B. en haar familie, met name verzoekers, zouden viseren omwille van B.’s anti-regeringsgezinde houding wordt verder ondermijnd nu niet kan worden ingezien dat de colectivos, die volgens verzoekers’ verklaringen al enkele maanden voor het huisbezoek in de wijk aanwezig waren, er huiszoekingen uitvoerden en op steun kon rekenen van de bevolking (notities T.R., p. 15-16; notities T.A., p. 9), slechts eenmalig hun huis zouden bezoeken en dat op een moment dat geen enkel tot doel gemaakt familielid thuis was (notities T.R., p. 7; notities T.A., p. 5). In dit verband kan worden opgemerkt dat verzoekers aangaven dat de colectivos het huis doorzochten op zoek naar compromitterend anti-overheidsmateriaal, doch met lege handen vertrokken (notities T.R., p. 16; notities T.A., p. 10). Het gegeven dat de colectivos geen antioverheidsmateriaal in de woning van de moeder van eerste verzoeker aantroffen, bevestigt enerzijds de ongeloofwaardigheid van B.’s anti-overheidsgezinde houding en ondergraaft anderzijds de bewering*

dat verzoekers familieleden tot op heden nog gezocht zouden worden wegens anti-overheidssentiment. Dit blijkt tevens nu de moeder van eerste verzoeker T.R. nog steeds op hetzelfde adres woont (notities T.R., p. 8; notities T.A., p. 5) en dat deze sinds het eenmalige huisbezoek niets meer heeft vernomen van de colectivos (notities T.R., p. 7; notities T.A., p. 5). Bovendien dient te worden herhaald dat verzoeker naliel bescherming te vragen in België toen hij hiertoe de kans had. Gelet op voorgaande is niet geloofwaardig dat verzoekers' familie gevisieerd werden door de colectivos omwille van de antiregeringsgezinde houding van B., noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela hierom problemen zouden kennen. 2.4.6. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat de colectivos al enkele maanden voor de vermeende gebeurtenissen van juli 2018 aanwezig waren in de wijk, er de controle hadden en ook bij andere wijkgenoten huiszoekingen deden (notities T.R., p. 15-16; notities T.A., p. 9) en dat noch eerste verzoeker, noch tweede verzoeker contact of problemen hadden met de colectivos (notities T.R., p. 15; notities T.A., p. 9). Verzoekers tonen niet aan dat zij persoonlijk gevisieerd werden door de colectivos, laat staan dat de colectivos zich in hun wijk bevonden met het doel hun familie in de gaten te houden. 2.4.7. Verzoekers gaven voorts aan dat de colectivos tijdens hun vlucht op de garagepoort schoten als waarschuwing (notities T.R., p. 13; notities T.A., p. 8) en leggen in dit verband foto's neer van het doorzochte huis en van de garagepoort in kwestie. Deze eenvoudige, ongedateerde foto's van zowel het overhoop gehaalde huis als van de garagepoort kunnen echter de omstandigheden waarin verzoekers moeders woning overhoop werd gehaald, noch de omstandigheden waarin de garagepoort werd beschadigd, aantonen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van verzoekers' asielse relaas dus niet." De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere of andere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op voldoende zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoekster brengt geen dergelijke elementen aan. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat de bevindingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekers familieleden door de verwerende partij en de Raad anders zouden geweest zijn indien zij op het ogenblik van het nemen van de beslissingen ten aanzien van haar familieleden of de respectievelijke beroepsprocedures voor de Raad hadden voorgelegen. De Raad stelt vast, zoals hieronder uiteengezet, dat de verklaringen en elementen van het dossier van verzoekster verder bevestigen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die reeds door haar vader en broer werden aangehaald.

De Raad kan de redenering van verzoekende partij dat haar moeder ondertussen Venezuela is ontvlucht, waardoor de doorslaggevende elementen van arrest nr. 235.486 van de Raad niet meer geldig zouden zijn, niet volgen. Dat de moeder van verzoekster zich sinds februari 2020 in Europa zou bevinden (notities PO, p. 4) doet geen afbreuk aan het feit dat ze na de in juli 2018 door de familie gekende problemen nog meer dan anderhalf jaar in Venezuela verbleef en voor de overheid bleef werken. Het loutere feit dat verzoeksters moeder ondertussen Venezuela zou hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Spanje na eerst in België verbleven te hebben, waarvan zij verder overigens geen enkel document bijbrengt, toont niet aan dat verzoeksters moeder werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten en kan niet tot het besluit leiden dat de hogervermelde beslissingen anders zouden geweest zijn indien dit op het ogenblik van het nemen van de beslissingen ten aanzien van haar familieleden of de respectievelijke beroepsprocedures voor de Raad hadden voorgelegen. Verzoekster verklaart daarenboven na haar terugkeer naar Venezuela in november 2018 nog ernstige problemen te hebben gekend met groeperingen gelinkt aan de Venezolaanse overheid, maar toch bleef verzoeksters moeder, wiens anti-regime overtuigingen aan de bron zouden liggen van deze problemen, nog in Venezuela tot februari 2020. Deze vaststellingen ondermijnen verder de aannemelijkheid van de door verzoekster aangehaalde problemen.

Dat verzoekster in november 2018 van Peru naar Venezuela terugkeerde, bevestigt naar het oordeel van de Raad verder dat het niet aannemelijk is dat verzoekster en haar familie Venezuela in juli 2018 verlieten omdat zij het slachtoffer werden van vervolgingsdaden. Verzoekster haalt in het verzoekschrift geen enkel element aan dat kan rechtvaardigen dat zij, na verklaard te hebben in juli 2018 Venezuela te hebben ontvlucht omwille van vervolging, in november 2018 vrijwillig terug zou keren. Dat verzoekster haar paspoort diende te halen in Venezuela (notities PO, p. 12), kan geen voldoende verklaring vormen waarom zij zich zou begeven naar haar land van herkomst waar zij stelt een vrees voor vervolging te koesteren. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij het paspoort aanvraag vanuit Peru maar niettemin reeds begin november 2018 terugkeerde naar Venezuela, terwijl zij het paspoort pas kon ophalen in Caracas toen zij bij haar vriendin M.F. woonde (notities PO, p. 10-11), waar zij introk drie maanden na haar terugkeer naar Venezuela.

Dat zij ondanks het feit dat zij wist dat het lang kon duren vooraleer zij haar paspoort kon afhalen bij de bevoegde instantie (notities PO, p. 10) toch vrij snel na het vertrek van haar familieleden uit Peru naar Venezuela reisde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging in Venezuela.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gemotiveerd dat er, doordat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van de moeder van verzoekster, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen die hieruit zouden volgen en die zij na haar terugkeer uit Peru zou hebben gekend. Verder wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze opgemerkt dat de vader en broer van verzoekster tijdens hun persoonlijke onderhoud op 5 juni 2019 niet vermeld hebben dat in januari 2019 de woning van de schoonmoeder van verzoekster zou zijn aangevallen door colectivos. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van de broer van verzoekster, toegevoegd aan het administratief dossier (zie map landeninformatie) blijkt dat expliciet aan hem werd gevraagd of verzoekster nog problemen had gekend, maar verzoeksters broer vermeldde helemaal niet dat verzoekster nog iets zou zijn overkomen: *“Heeft uw familie – oma, moeder, zus bijv. – na uw vertrek nog problemen gekend? Mijn moeder is er nog steeds en aan het werken omdat het moet. Ze hebben haar paspoort afgepakt, dus ze kan niet anders. Mijn oma is al bejaard, ze is 80 jaar oud. Ze zei dat wij best konden vertrekken omdat wij de toekomst zijn. Ze zit in de laatste fase van haar leven en wilde blijven. Ze heeft ook geen paspoort. Dus wij zijn vertrokken door wat ons thuis is overkomen en door heel de situatie die er in het land heerst. Heeft uw familie na uw vertrek nog concrete problemen gekend? Zijn er nog dingen gebeurd? Ja, toen we al weg waren toen reden de colectivos nog wel rond om het huis in het oog te houden. (...) Ze reden rond om het huis in het oog te houden, zei u. Hoe weet u dat ze specifiek uw huis in het oog hielden? Mijn oma heeft het ons verteld. En ook de burens naast het huis hebben gezegd dat ze de colectivos naar ons huis zagen kijken. Heeft uw familie na jullie vertrek nog iets vernomen van de colectivos, bijvoorbeeld mondeling, telefonisch, op papier, enz? Nee, ze zijn enkel die ene keer bij ons binnengedrongen, hebben er bedreigingen achtergelaten en dat was het.”* (notities PO T. A., p. 5). De vader van verzoekster vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenmin dat zijn dochter nog ernstige problemen zou hebben gehad: *“Heeft uw familie na uw vertrek nog problemen gekend die te maken hebben met de problemen waar u voor moest vertrekken? Ze zijn niet meer teruggekeerd naar het huis. Bedoelt u daarmee uw familie die niet meer terugkeerde naar het huis, of aan de aanvallers die u/jullie bedreigden? Ik bedoel de bedreigers die die dag naar het huis zijn gekomen en mijn moeder toen hebben aangepakt. Die zijn niet meer teruggekeerd. Hebben ze daarna nog op andere manieren contact opgenomen met uw familie, bijv. via telefoon, papieren, enz? Nee. Maar ze weten wel dat mijn ex-vrouw een ambtenaar is en dat haar zwakke punt haar kinderen zijn, haar rechtstreekse familie. Daarom kwamen ze naar het huis om ons direct te intimideren en te bedreigen. Want mijn kinderen woonden bij mij.”* (notities PO T. R., p. 7), *“En uw andere dochter in Venezuela, waar verblijft zij? Ze gaat van de ene plek naar de andere. De ene dag blijft ze bij een vriendin, de andere dag bij een andere, zodat ze haar niet kunnen vinden en geen represailles nemen. Ze gaat zelfs niet naar het huis van haar moeder, want daar zouden ze haar kunnen vinden.”* (notities PO T. R., p. 13). Verzoekster stelt pas in het verzoekschrift dat ze over haar bijkomende problemen niets vertelde aan haar vader of broer, maar geeft hiervoor geen enkele aannemelijke uitleg. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt echter wel dat de aanval op het huis van haar schoonmoeder in januari 2019 een ernstig incident was: *“Ze zijn dan naar het huis van mijn schoonmoeder gekomen, hebben ons aangevallen, traangasbommen gegooid en ze waren gewapend; ze bedreigden ons, zeiden dat we er niet mochten zijn, dat ze ons zouden vermoorden, dat we landverraders waren en dat we voor het land moesten zijn.”* (notities PO, p. 8) en dat volgens verzoekster het doel van de colectivos met de aanval was om haar te vermoorden omdat ze de dochter is van haar moeder (notities PO, p. 13). Op basis van deze verklaringen, die duiden op een zeer ernstige en bedreigende gebeurtenis, acht de Raad het in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster hierover niets aan haar vader en broer zou vertellen, te meer aangezien dit incident ook van belang is voor haar familieleden om hun eigen risico bij een eventuele terugkeer naar Venezuela in te schatten.

Ook de door verzoekster aangehaalde ontvoering in juli 2019, volgens de verklaringen van verzoekster nochtans een zeer ingrijpend incident waarbij zij drie dagen lang werd vastgehouden, mishandeld en uiteindelijk naakt achtergelaten langs de kant van de weg (notities PO, p. 15-16), werd niet door haar vader of broer vermeld in het kader van hun eigen verzoeken om internationale bescherming. Nochtans hadden zij hier de kans toe in hun verzoekschrift van 21 september 2019, evenals op de terechtzitting op de Raad van 4 februari 2020, en in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming dat T. A. op 28 september 2020 indiende. Verzoekster haalt in het verzoekschrift geen concrete logische redenen aan waarom ze haar vader en broer niet zou hebben geïnformeerd over dit zeer verregaande incident, zelfs niet nadat zij zelf ook al in België was aangekomen op 24 juli 2019.

De vaststelling dat verzoeksters vader en broer deze feiten nooit aanhaalden doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen op losse schroeven komen te staan door de vaststelling dat haar ontvoerders niemand in haar plaats contacteerden om het gevraagde losgeld te bekomen toen zij weigerde om iemand telefonisch te contacteren om het geld bijeen te krijgen en dat het geen steek houdt dat de FAES haar drie dagen gevangen zouden houden en vervolgens zouden laten gaan indien zij van plan zouden zijn om haar te doden. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt gemotiveerd: *“Betreffende de afpersing stelt u voorts dat er door de ontvoerders 10.000 Amerikaanse dollar werd gevraagd en dat ze er bij u op bleven aandringen om dit geldbedrag aan hen te geven, ook al gaf u aan dat u niet over zoveel geld beschikte (CGVS, pp. 3, 9, 14). U maakt echter niet concreet aannemelijk hoe uw ontvoerders dit geldbedrag daadwerkelijk trachtten te verkrijgen. Zo getuigt u dat uw ontvoerders er in de drie dagen van uw gevangenschap er telkenmale bij u op aandrongen dat u iemand telefonisch zou contacteren om het geld bijeen te krijgen (CGVS, p. 15). U bleef echter weigeren om iemand hierover op te bellen, ook al sloegen ze u en bedreigden ze u met de dood indien u hen geen geld zou geven (CGVS, p. 15). De nood aan (los)geld van uw ontvoerders blijkt evenwel niet zo hoog als u doet uitschijnen. Zo contacteerden uw ontvoerders niemand in uw plaats teneinde het gevraagde geldbedrag te bekomen (CGVS, p. 15) – een peulenschil indien ze u en uw moeder, zoals u verklaart (CGVS, pp. 9, 15), daadwerkelijk (goed) zouden kennen – noch werden de doodsbedreigingen aan uw adres door hen uitgevoerd maar werd u na drie dagen vrijgelaten (CGVS, pp. 9, 15 16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw ontvoering opnieuw op losse schroeven te staan.”* Nog geeft u aan dat uw ontvoerders zwarte kledij met emblemen en identificatiebadges van de FAES droegen (CGVS, pp. 9, 12, 14-15). U vreest dat zij u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, zouden doden (CGVS, p. 19). Het houdt echter geen steek dat de FAES – de special forces van de nationale politie – u drie dagen gevangen zouden houden en fysiek zouden mishandelen en u vervolgens laten gaan, indien zij eigenlijk van zins zouden zijn om u te doden. Indien zij immers daadwerkelijk van plan zouden zijn om u te doden, dan zou uw driedaags verblijf in een afgelegen finca hiervoor een uitgelezen opportuniteit zijn. Dit heeft dan ook als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent wederom op losse schroeven komt te staan.” De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven volledig ongemoeid laat en dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad wijst er op dat het aan verzoekster toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen en stelt vast dat verzoekster, hierin geenszins slaagt door de loutere stelling in het verzoekschrift dat zij coherente, spontane, gedetailleerde en dus overtuigende verklaringen aflegde over haar ontvoering. In de bestreden beslissing wordt verder nog aangehaald dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, die een vrees aanhaalt ten aanzien van de Venezolaanse overheid en verklaart ontvoerd te zijn geweest door leden van de Venezolaanse ordediensten, hiervoor klacht zou indienen bij een instantie van deze zelfde overheid. In zoverre verzoekster dit tracht te weerleggen door te stellen dat zij klacht moest indienen omdat zij naakt en gekwetst was, en dat de persoon die haar tegenkwam haar aan het commissariaat heeft afgezet, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet strookt met de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij wel stelde dat zij een auto tegenhield die haar naar het commissariaat bracht, maar waaruit ook wel degelijk blijkt dat zij uit eigen initiatief klacht indiende tegen haar ontvoerders: *“(…) Maar ik diende toch een klacht in omdat ik dacht dat het ongelofelijk was om na te vertellen. Ik moest wel een klacht indienen en wilde ook niet zwijgen.(…)”* (notities PO, p. 16). Waar verzoekster nog aanvoert dat de documenten die zij voorlegt in grote lijnen haar verklaringen bevestigt en dat deze steeds verkrijgbaar zijn door middel van fraude en corruptie maar dat dit de verwerende partij niet ontslaat van een inhoudelijke analyse van deze documenten bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, herhaalt de Raad dat het door verzoekster neergelegde document is opgesteld op basis van haar eigen verklaringen en dat verder niet kan blijken dat deze verklaringen verder onderzocht werden door de autoriteiten zodat hieruit als dusdanig geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de waarachtigheid van haar verklaringen. Gelet op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de beweerde ontvoering fundamenteel ondermijnd wordt door het feit haar familieleden hier niets over vermeldden en dat het niet geloofwaardig is dat haar ontvoerders wat betreft het geëiste losgeld niemand contacteerden toen zij weigerde iemand op te bellen en dat de FAES haar na drie dagen zonder meer zouden laten gaan, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de door verzoekster neergelegde klacht samen gelezen met haar verklaringen, niet tot een andere conclusie leidt.

Uit voorgaande besluit de Raad dat verzoekster het anti-overheidsprofiel van haar familie en de daaruit volgende vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zoals terecht wordt geargumenteed in de bestreden beslissing, staft verzoekster verder op geen enkele wijze dat het overlijden van A. in een motor-ongeval op enige wijze gelinkt zou zijn aan overheidsvervolging of vervolging door aan de overheid gelieerde groepen en dat het om meer dan een louter ongeval zou gaan: *“Nog verklaart u dat A. op 17 augustus 2020 de dood vond in een verkeersongeluk omdat hij werd achtervolgd door colectivos (CGVS, pp. 4, 9-10, 16-17, 19). U geeft aan dat de colectivos u wilden straffen door A. te doden en vreest dat u, net als A., door hen zal worden gedood (CGVS, pp. 9, 19). U brengt hier echter geen begin van bewijs over aan waardoor uw speculaties beperkt blijven tot een blote bewering. Het is dan ook niet aannemelijk dat het verkeersongeluk van Angel op u persoonlijk was gericht omwille van uw moeders zogenaamde anti-overheidsgezind profiel. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers concreet dat dit verkeersongeluk iets anders dan louter een ongeval zou zijn geweest (CGVS, pp. 9-10, 16-17, 19).”* De Raad kan verzoekster niet volgen waar zij aanvoert dat verwerende partij een onredelijke bewijslast oplegt in verband met het aantonen van de link tussen de dood van A. en haar problemen, nu in dit verband hierboven reeds is gebleken dat verzoekster haar voorgehouden problemen die zouden voortvloeien uit de problemen van haar moeder geenszins aannemelijk heeft weten te maken.

5.5. Wat verzoeksters politieke activiteiten betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds 2014 in Venezuela op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019, het hevigst waren met tienduizenden betogers die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren (Ambtsbericht, p. 59). In 2019 hebben de GNB (Guardia Nacional Bolivariana), de PNB (Policía Nacional Bolivariana), de FAES (La Fuerza de Acciones Especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende colectivos gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden (OHCHR, Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 juli 2019). Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toe. Uit het door verzoekster geciteerde EASO rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *Venezuela Country Focus, Country of Origin Information Report*, August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO, p. 52). Hierbij wordt ook opgemerkt dat de Venezolaanse autoriteiten op willekeurige basis geweld gebruiken bij demonstraties en demonstranten en omstanders oppakken en mishandelen om een signaal af te geven en dat in januari 2019 85 % van de willekeurige arrestaties niet tijdens demonstraties plaatsvond maar na demonstraties wanneer mensen terug naar huis gingen of huizen van vermeende demonstranten binnenvielen (Ambtsbericht, p. 39). Vooral oppositieleiden en jonge politieke activisten die zeer actief zijn, onder meer via sociale media zijn volgens het EASO rapport het doelwit van doelgerichte repressie vanwege de regering (EASO, p. 53) en kunnen ook hun familieleden het slachtoffer worden van intimidatie, met inbegrip van onrechtmatige detentie en aanvallen op hun eigendommen (*idem*).

Uit dit alles blijkt dat ook demonstranten met een laag politiek profiel het slachtoffer kunnen worden van repressie en intimidatie tijdens betogingen maar dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang de individuele omstandigheden van de verzoekster. De Raad herinnert in deze er aan dat de loutere verwijzing naar een bepaald profiel niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad het volgende vast. Verzoekster verklaart in 2013 lid te zijn geworden van de oppositiepartij Primera Justicia en aan verschillende oppositiebetogingen te hebben deelgenomen. Toen ze hoogzwanger was van haar zoon M., die in 2016 geboren is, stopte ze met het deelnemen aan betogingen. De laatste betoging waaraan verzoekster deelnam was in 2015 of 2016. Ze verklaart nadien nog bij verkiezingen mensen te hebben geholpen om zich in te schrijven of hun vingerafdruk te zetten. Verzoekster verklaart nooit problemen te hebben gekend door haar politieke activiteiten, behalve toen ze éénmalig geduwd werd tijdens een mars (notities PO, p. 17-18). Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vader van verzoekster tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde dat niemand in zijn familie politiek actief was en dat niemand deelnam aan pro- of antiregime betogingen (notities PO, T. R., p. 11). Op basis van deze verklaringen en het feit dat verzoekster haar politieke activiteiten niet afdoende staft met documenten, beschouwt de Raad het geenszins als vaststaand dat verzoekster oppositieactiviteiten zou hebben uitgeoefend in Venezuela. Zelfs indien hieraan geloof zou worden gehecht, kan er uit deze activiteiten niet worden afgeleid dat verzoekster hierom een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Waar verzoekster aanvoert dat ook individuen die louter hebben deelgenomen aan protesten of hun sympathieën voor de oppositie hebben geuit een risico lopen, en dat het cumulatief effect van alle risicofactoren in acht dient te worden genomen om te beoordelen of ze een vrees voor vervolging dient te koesteren; stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster niet kan worden besloten dat zij vervolging riskeert omwille van haar politieke activiteiten. Vooreerst heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat haar moeder een anti-overheidsprofiel heeft en dat zij en haar familie hierom vervolgd werden. Verzoeksters beweerde politieke activiteiten, die sowieso beperkt waren, dateren bovendien reeds van meerdere jaren geleden. Na haar laatste deelname aan een oppositiebetoging heeft ze nog jaren zonder problemen in Venezuela verbleven. Ze haalt geen enkel probleem aan dat ze omwille van deze activiteiten gekend zou hebben. Gevraagd waarom ze denkt dat de autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan oppositiemarsen, antwoordt verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud enkel: *“Omdat ze daar ook waren, verscholen en ertussen. De colectivos waren ook bij de vredevolle marsen aanwezig om er schade aan te brengen. Ze wisten dat als je tegen de regering van Maduro was, ze wisten dat ik voor een partij was die niet voor Maduro was. Ze wisten eigenlijk alles, ze waren van alles op de hoogte.”* (notities PO, p. 18-19). Verzoekster verwijst naar haar puur hypothetische veronderstelling dat zij door de staat zou geïdentificeerd zijn als opposant, maar geeft geen enkele concrete indicatie dat de Venezolaanse overheid haar zou hebben geïdentificeerd als opposant. De Raad wijst er nog op dat verzoekster Venezuela op legale wijze verliet met haar eigen paspoort (notities PO, p. 10), hetgeen eveneens een bijkomende aanwijzing is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren is gekomen of omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer geïdendeerd zal worden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoekster.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela omwille van haar eerdere beweerde problemen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van

herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in geval van terugkeer naar Venezuela kan worden afgeleid.

6.3. In zoverre verzoekster zich beroept op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van het door haar aangehaalde profiel van haar moeder, de door haar beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met collectivos, noch omwille van het door haar verklaarde politiek activisme.

Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Venezuela.

In de mate dat verzoekster zich beroept op de humanitaire en economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

Het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst kan slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot haar familiale/financiële situatie in Venezuela ongemoeid laat en niet aantoonbaar dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020* blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Deze deelstaten hebben regelmatig te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de

Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van Barquisimeto in de staat Lara en na haar terugkeer naar Venezuela in november 2018 in de staten Lara, Carabobo en Miranda verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staten geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat er in de staten waar verzoekster heeft verbleven sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in deze staten, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweerde problemen met de *collectivos* niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET